

A fiú a buszmegállóban várta egy nagy csokor rózsával a kezében, bőrig ázva, a hátizsák a földön, mert egész délelőtt esett, és mikor Fanni a három órás út után elgémberedett lábbal leszállt a buszról, egy nagy csokor rózsával várta.

66 Plotár Noémi

MINT AZ A KECSKEKÖRMÖS

Szia, mondta Fanni, a hátizsákot ledobva a földre, és csak nézte a rózsákat meg a fiút, ahogy kitarotán esik rájuk az eső, és mindenféle érzem kavargott benne, hogy még soha senki nem várta egy

nagy csokor rózsával a kezében, bőrig ázva, mint valami romantikus filmben. Egyszerre rohanta meg a szeretet, a szerelem, a bűntudat és a lelkiismeret furdalás, és inkább átölelte a fiút, jó szorosan hozzábújt, hogy ezt a rengeteg érzelmet összelapítsa, beszorítsa kettejük közé, vagy labdacsot gyúrjon belőlük és legurítsa a lejtőn a keresztveződés után, hogy guruljon el messzire, guruljon el Veszprém felé.

Hát szia, mondta Fanni, belefúrva fejét azokba az erős vállakba, jó mélyen beszívta a vállgödör illatát.

Hátukon kitarotán kopogott az eső.

Fanni felvette a hátizsákot, bal kezében fogta a rózsacsokrot, jobb kezében az esernyőt tartotta, próbálta a fiú fölé is, de ő csak legyintett, úgyis bőrig ázott, míg betekert Füredre bevásárolni, és valószínűleg kifolyt a tej a táskába, mert látta a buszmegállóban míg várta a lányt, hogy valami fehéres lé csordogál a táskából, biztos elázott a papírdoboz, és csordogál a tej, tejes lesz a szalonna meg a paradicsom, és míg ezt elmesélte, Fanni csak arra tudott gondolni, hogy hosszú volt az út. És nagyon kell pisilnem, mondta. Sokat kell még sétálni kérdezte reménykedve, hátha csak pár perc, de nem, legalább hús, az sok, annyit nem bírok ki, keressünk valamit, mondta Fanni, egy kocsmát, vagy bokrot, mert az eső miatt is, ahogy hallom, hogy locsog, és féllő, hogy bepisilek, mint szülés után, mikor nem bírtam visszatartani, de szerencsére már erős az izom nézett rá a fiúra, és nevettek, de Fanni csak óvatosan, mert jobb nem kísértetni a sorsot, és különben sem hozott magával másik rövidnadrágot.

Mindig is szerettem volna így lemenni a strandra, csak bikinifelsőben és szoknyában egy a garázsban talált biciklin, ahogy kislányként láttam a német turistákat, és mindig irigyeltem őket, mondta Fanni ábrándozva, miközben a nyaralóban talált bicikli pedálját taposta, fonott copfját csapkodta a menet-szél. Mellette tekert a fiú, egy ugyanolyan kék falujáró biciklin, mint amilyen a dédinek van, csak ennek az ülésén nincs horgolt sapka.

Gyönyörű vagy, mondta a fiú.

Egymás mellett mentek a bicikliúton, rajtuk kívül senki, csak övék volt az út, övék volt a Balaton.

Fanni beleszipantott a forró júliusi napmelegbe, abba a napmelegbe, ami édes teherként cipeli a Balaton összes illatát. A víz illatát, az iszapét, a nádasét, ami ott suhog mellettük balra; a kacsákét, a hattyúkét, a vízbe benyúló stégekét, ahogy melegíti a fát a nap. Ahogy minden porcikája megtelt ezzel a mámorító eleggyel, hirtelen nem is tudta eldönteni, hogy ettől, vagy a fiú két szavától lett-e boldogabb. 67

Este szalonnát sütöttek. A fiú tüzet rakott a hátsó kertben kialakított tűzrakó helyen. Valami nagynagy tüzet szeretett volna rakni, de csak közepesre sikerült, nem baj, mondta Fanni legalább nem leszünk nagyon füstösek, a szalonnának éppen elég a parázs, a szúnyogok is elmenekültek a füst elől.

Mit gondolsz, hogy lesz ez velünk, kérdezte Fanni. A fiú hunyorgott a szikrázó napsütésben. Egymás mellett feküdtek a pléden a strandon, közel a vízhez, mindketten a vízhez közel szerettek lenni, lábat lógatni a sziklákról, nézni a kacsákat, de most csak feküdtek a pléden a szikrázó déli napsütésben egymással szemben a jövőt latolgatva.

Mindenképpen valami közös dolgot kell kitalálni, ez a bujkálás hosszú távon nem megoldás, mondta Fanni, közben félt, hogy esetleg a fiú nem így gondolja, hogy neki megfelelnek a havi találkák, a lopott üzenetek, telefonok.

Keresek munkát, leköltözöm, és kivesszünk egy albérletet. Őszszecuccolunk. Együtt. Mert szeretlek, mondta az a lehetetlenül kék szempár, és Fanni érezte, hogy a vádlóján húzódik a bőr, mert a naptejet otthon hagyta, különben is balatoni lány, nem fogja kenegetni magát a gyerek ötvenfaktorosával, de azért a fejére rádobta a trikóját, mert a napszúrás nem jó móka. A bőre máris sötétbarna, bronzosan csillogó, csak a melletti és a feneké világított este a nyaraló hálósobájában, olyan a feneked, mint egy őzgidának, mondta akkor este a fiú, és Fanni zavarba jött, ahogy most is ettől az egyértelmű választól, és még jobban betakarta a trikóval a fejét, hogy senki ne láthasson a szemébe, főleg a fiú ne, ne vegye észre a kandikáló könnycseppeket.

Utolsó este kiültek a partra. Rajtuk kívül nem volt ott senki, csak a Csopakabra. Fanni először megijedt, gyerekkorában sokat rémisztgették vele, hogy ha nem tanul meg úszni, vagy nem eszi meg a vacsorát, akkor elviszi a Csopakabra. Magával viszi a Balaton legmélyére, oda, ahol fekete az örvény.

Nem igazán hitt benne, de a barátnője váltig állította, hogy a bátyja látta egyszer a keszthelyi mólónál, simán elúszik addig, sőt, akár még Siófokig is, tényleg, mondta a Vera. Hosszú fűszálat rágcsáltak a hintán, és a Vera váltig állította, hogy a bátyja látta, és neki lehet hinni, mert a Vatta-
68 fogó Rémről sem hazudott.

Fanni most ezen tűnődött, hogy ha a Csupakabra itt szunyókál a parton békésen, akkor a Vattafogú Rém is létezhet. Amint hazaér, tüzetesen átvizslatja a párnacihát.

Mire gondolsz, kérdezte a fiú. Semmire, mondta. Illetve hát rád. Ránk, mondta Fanni, és elcírogatott egy kósza tincset a fiú homlokából. A fiú feje az ölében pihent. A Csupakabra felállt, körözni kezdett, helyet keresett, egy biztonságos kis zugot, sóvár pillantást vetve Fannira, hátha az ő fejének is jut egy kis ölnyi hely. De nem jutott, ezért tett még néhány kört, majd hangos sóhajtással lefeküdt a betonra és összegömbölyödve elaludt.

A kavargó hópolyheket nézi az iroda ablakából. Kinyitja az ablakot és kihajol. Annyira sűrűn esik, hogy nem látni mást, csak az egybefüggő, piszkosfehér vattát.

A haja elnehezül a ráhulló pelyhektől. A hó vizes, tapadós. A pelyhek nem szépek, egyenként nem, de így együtt egészen hipnotikus ezen a kora tavaszi délelőttön.

Fanni arra a forró nyári napra gondol, amikor elbicikliztek Csupakra, és a haja balatonillattól volt terhes.

Egyszer talán elmesélem az unokáimnak, gondolja. Egyszer elmesélem milyen volt boldognak lenni. Elmesélek egy mesét, egy balatoni mesét, olyat, mint az a kecskekörmös.